

Sygn. akt VI U 210/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2019 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Przemysław Chrzanowski

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2019 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy G. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w W.

o jednorazowe odszkodowanie

w związku z odwołaniem G. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W.

z dnia 3 kwietnia 2019 roku znak: JO/o/045192820

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 3 kwietnia 2019 roku znak: JO/o/045192820 w ten sposób, że przyznaje odwołującemu G. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 12 września 2018 roku w wysokości 5 % (słownie: pięć procent) stałego uszczerbku na zdrowiu.

ZARZĄDZENIE

odpisy wyroku doręczyć odwołującemu i pełn. ZUS-u wraz z pouczeniem o środku zaskarżenia i sposobie jego wniesienia (art. 327 § 1 k.p.c.; art. 328 § 1 k.p.c.; art. 331 § 1¹ k.p.c.; art. 367 § 1 k.p.c.; art. 369 k.p.c.; art. 165 § 2 i 3 k.p.c.).

Sygn. akt VI U 210/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 kwietnia 2019 roku znak: JO/o/045192820 Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił G. K. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu wskazał, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła naruszenia sprawności organizmu powodującego stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu.

(decyzja z dnia 3 kwietnia 2019 roku – k. 16 akt organu rentowego)

Od powyższej decyzji odwołał się G. K. wnosząc o ponowne ustalenie stopnia naruszenia sprawności organizmu wskazując, że nadal odczuwa ból w łokciu prawej ręki oraz ograniczenia w jej ruchu.

(odwołanie – k. 1)

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że co prawda lekarz orzecznik ZUS ustalił 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, jednak komisja lekarska, która rozpoznała sprawę w wyniku wniesionego sprzeciwu, ustaliła zero procent uszczerbku na zdrowiu u odwołującego.

(odpowiedź na odwołanie – k. 2-2verte)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący był zatrudniony na obiekcie budowy linii II metra, stacja C17-V17 w W. na stanowisku majstra w spółce (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

W dniu 12 września 2018 roku podczas wykonywania zwykłych czynności pracowniczych idąc oświetlonym tunelem, w którym był wylany beton i położone tory, odwołujący stracił równowagę doznając urazu prawej ręki w okolicach stawu łokciowego. Z pomocą innych pracowników spółki został wyprowadzony z tunelu i przewieziony do Szpitala (...) pw. (...) Sp. z o.o. w W..

Bezpośrednią przyczyną upadki było potknięcie o elementy podtorza. Zdarzenie zostało uznane za wypadek przy pracy.

(protokół nr (...) – k. 2-4 akt organu rentowego)

W toku diagnostyki rozpoznano zwichnięcie stawu łokciowego i wykonano znieczulenie nasiętkowe, zamknięto repozycję i założono unieruchomienie gipsowe w obrębie prawego stawu łokciowego.

W wyniku odniesionego urazu u odwołującego występuje przykurcz w prawym stawie łokciowym, objawiający się ograniczeniem wyprostu o 10 stopni. Ograniczenie wyprostu jest niewielkie, pozostałe ruchy stawu są prawidłowe z prawidłowym zachowaniem siły mięśniowej.

Przebyty uraz spowodował powstanie stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% wg pkt. 119b złącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku (poz. 1974).

(opinia biegłego ortopedy-traumatologa M. G. – k. 8-9)

Powyższy stan faktycznych Sąd ustalił na podstawie protokołu znajdującego się w aktach organu rentowego oraz opinii biegłego ortopedy-traumatologa M. G.. Opinia sporządzona przez biegłego jest rzeczowa, w pełni weryfikowalna. Wykonana została po przeprowadzeniu badania odwołującego oraz na podstawie zgromadzonej dokumentacji medycznej. Strony nie wnosiły uwag do przedmiotowej opinii. W takiej sytuacji mając na względzie całokształt wszystkich wyjaśnionych okoliczności związanych z ustaleniem procentowego uszczerbku na zdrowiu Sąd nie widział podstaw do uzupełniania tej opinii lub rozszerzenia materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej „ustawa wypadkowa”) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że uraz, którego doznał G. K. w dniu 12 września 2018 roku, powstał podczas świadczenia przez niego pracy. Aby dane zdarzenie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy, musi być ono wywołane nagłą przyczyną zewnętrzną. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że co do zasady wykonywanie

zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I PK 162/14, Lex nr 1678949, zob. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt III UK 32/14, Lex 1628875, czy też z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II UK 181/11, Lex nr 1216850).

W tej sprawie taka nadzwyczajna okoliczność wystąpiła. Na skutek potknięcia się o elementy torów, odwołujący doznał urazu prawego stawu łokciowego polegającego na jego zwknięciu. Z tych wszystkich przyczyn należy uznać, że uraz, którego doznał G. K. podczas wykonywania pracy, powstał z przyczyny zewnętrznej w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Tym samym zdarzenie to musi być zakwalifikowane jako wypadek przy pracy.

Dodatkowo jest spełniona pozostała przesłanka, o której mowa w art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej. Jak wskazał biegły lekarz ortopeda-traumatolog M. G. odwołujący doznał w wyniku przedmiotowego zdarzenia stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Biegły stwierdził u odwołującego stan po zwknięciu prawego stawu łokciowego skutkujący ograniczeniem wyprostu o 10 stopni względem modelowego wyprostu łokcia. Pozostałe funkcje ruchowe i siła mięśni prawej ręki były prawidłowo zachowane mimo wypadku przy pracy i urazu. W ocenie Sądu opinia biegłego nie budzi wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Przedstawioną opinię biegłego ortopedy-traumatologa M. G. Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie w/w opinii, w ocenie Sądu należało zmienić zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w W. z dnia 3 kwietnia 2019 roku znak: JO/o/045192820 i przyznać G. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 12 września 2018 roku w wysokości 5% stałego uszczerbku na zdrowiu, którego wypłatę, według prawidłowej stawki, dokona organ rentowy.